

РЕШЕНИЕ

№ 2321

гр. София, 06.04.2015 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 38 състав,
в публично заседание на 11.03.2015 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Татяна Жилова

при участието на секретаря Цонка Вретенарова, като разгледа дело номер **10332** по описа за **2014** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145-чл.178 АПК във вр. 40, ал.1 от Закона за достъп до обществена информация (ЗДОИ)

Образувано е по жалба на Сдружение „Център на Н. в Р.“, представлявано от Г. М. Д., срещу Решение №52 от 15.09.2014г. на главния секретар на Висшия съдебен съвет в частта му по т.1 по заявление №52 от 21.08.2014г.

Жалбоподателят обжалва решението като незаконосъобразно. Твърди, че не са налице основания за отказ на достъп до информацията, поискана по т.1 от заявлението. Счита, че търсената информация, макар и да е служебна, не е свързана с оперативна подготовка на акт на В. и има самостоятелно значение, поради което достъпът до нея не може да бъде ограничаван.

Ответникът - главният секретар на В., не изразява становище по жалбата.

Съдът приема за установено:

Жалбата е процесуално допустима. Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Установени факти:

Жалбоподателят е подал заявление за достъп до обществена информация с вх. рег. №52/ 21.08.2014 г. до В. като е формулирал търсената информация в 5 точки. По т.1 от заявлението жалбоподателят е поискал да му се предостави План за кризисен ПР на В., приет през месец ноември 2013г. от Комисия „Публична

комуникация“ при В..

С Решение №52 от 15.09.2014г. на главния секретар на Висшия съдебен съвет е предоставена информацията по т.2-5 от заявлението. Достъпът до информацията по от.1 е ограничен на основание чл.13 ал.2 т.1 от ЗДОИ с мотив, че е служебна информация, която няма самостоятелно значение. Изложени са доводи, че публичното оповестяване на плана за кризисен ПР /пиар/ на практика би обезсмислило съществуването му и засяга пряко независимостта на съдебната власт. Посочено е, че приетият план е вътрешен документ, който има препоръчителен характер за технологията на взаимодействие между членовете на В. в случай на потенциална или реална комуникационна криза.

Правни изводи:

Редът и условията за предоставяне на достъп до обществена информация са подробно регламентирани в глава III на ЗДОИ.

В. е субект по чл.3 от ЗДОИ и е длъжен да предоставя на гражданите информация, която се създава или съхранява в кръга на своята компетентност. Легалното определение на понятието „обществена информация“ се съдържа в чл.2, ал.1 ЗДОИ – всяка информация, която е свързана с обществения живот в Република България и която дава възможност на гражданите да си съставят собствено мнение относно дейността на задължените по закона лица. Двете предпоставки са кумулативни. Съгласно цитираното определение в обхвата на "обществена информация" по смисъла на ЗДОИ попадат всички данни относно обществения живот, съдържащи се в документи и други материални носители на данни, създавани, получавани или съхранявани от задължените по ЗДОИ субекти. Обществената информация е два вида: официална - която се съдържа в актовете на държавните органи и на органите на местното самоуправление при осъществяване на техните правомощия /чл.10/, и служебна - която се събира, създава и съхранява във връзка с официалната информация, както и по повод дейността на органите и на техните администрации /чл.11/.

Търсената информация е свързана с дейността на В.. По своя характер тя представлява служебна обществена информация, която ще даде възможност на жалбоподателя да си състави собствено мнение за публичните комуникации и дейността на В. в обществения живот в страната и в медийното пространство. Налице са кумулативните предпоставки на чл.2 ал.1 от ЗДОИ. Законоустановеният принцип е за свободен достъп до служебната информация – чл.13 ал.1 от ЗДОИ. Достъпът може да бъде ограничен в хипотезите ал.2 на същия член.

Разпоредбата на чл.37 ал.1 от ЗДОИ регламентира изчерпателно основанията за отказ: 1/ исканата информация е класифицирана информация или друга защитена тайна в случаите, предвидени със закон, както и в случаите по чл. 13, ал. 2; 2/ достъпът засяга интересите на трето лице и няма негово изрично писмено съгласие за предоставяне на исканата обществена информация, освен в случаите на надделяващ обществен интерес; 3/ исканата обществена информация е предоставена на заявителя през предходните 6 месеца.

В разглеждания случай не е налице нито едно от законоустановените основания за ограничаване на достъпа до исканата информация.

Видно от мотивите в обжалваното решение ответникът е приел, че планът за кризисен ПР има препоръчителен характер и попада в хипотезата на чл.13 ал.2 т.1 от

ЗДОИ. Този извод на ответника е неправилен и не намира опора в закона. Разпоредбата на чл.13 ал.2 т.1 от ЗДОИ въвежда изискване за кумулативно наличие на две предпоставки : 1/ информацията да е свързана с оперативната подготовка на актовете на органа, и 2/ информацията да няма самостоятелно значение (мнения и препоръки, изготвени от или за органа, становища и консултации). В случая тези предпоставки не са налице, тъй като приетият план не е подготовка за друг окончателен акт на В.. Както става ясно от мотивите на обжалвания акт „препоръките“, дадени с плана, са не относно приемане на окончателен акт на колективния орган, а относно поведението на неговите членове в определени ситуации, т.е. препоръките са изготвени от органа и за него – следователно планът има самостоятелно значение като вътрешен акт, разписващ правила за поведение на членовете на колективния орган.

Изложените мотиви от ответника за нарушаване независимостта на съдебната власт чрез публичното разкриване на плана за кризисен ПР са неоснователни. Независимостта на съдебната власт се разглежда на плоскостта на разделението на държавната власт на три публични функции – законодателна, изпълнителна и съдебна. Принципът и механизмите за независимост на съдебната власт и взаимодействието между трите власти в този смисъл са установени с Конституцията на Република България и са доразвити в Закона за съдебната власт. Оповестяването на вътрешните правила на В. за действие на членовете му при потенциална или реална комуникационна криза по никакъв начин не могат /и не би трябвало да могат/ да поставят съдебната власт в зависимост от законодателната или изпълнителната власт. По тази причина и липсва законодателна разпоредба, която да регламентира ПР политиката и правилата на В. като защитена тайна.

По изложените съображения съдът приема, че Планът за кризисен ПР на В., приет през месец ноември 2013г. от Комисия „Публична комуникация“ при В., представлява служебна информация със самостоятелно значение, която не е защитена със закон тайна, поради което не съществуват законови основания за ограничаване на достъпа до нея.

Решението в обжалваната част е незаконосъобразно като постановено в противоречие с материално-правните разпоредби и с целта на ЗДОИ - отменителни основания по чл.146 т.4 и т.5 от АПК.

Решението следва да бъде отменено в тази му част, а административната преписка да се върне на органа за ново разглеждане при спазване на изричните указания по тълкуването и прилагането на закона в 14-дневен срок от влизане на съдебното решение в сила.

Разноски:

Страните не са направили искане за присъждане на разноски, поради което съдът не се произнася в тази връзка.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 във вр. с чл.173, ал.2 от АПК Административен съд София-град, Второ отделение, 38-и състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение №52 от 15.09.2014г. на главния секретар на Висшия съдебен съвет в частта му, с която се ограничава достъпа до информацията по т.1 по заявление №52 от 21.08.2014г. на Сдружение „Център на Н. в Р.“.

ВРЪЩА административната преписка на главния секретар на Висшия съдебен съвет за повторно разглеждане в отменената част при спазване на дадените указания по тълкуването и прилагането на закона в 14-дневен срок от влизане на решението в сила.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд с касационна жалба, подадена чрез АССГ в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: